

Sis mil llavors d'esperança

Dij, 27/11/2014 per Lluís Serra

[Gerasa](#)

Pau VI va firmar al Vaticà el 28 d'octubre del 1965 el decret conciliar *Perfectae caritatis* sobre l'adequada renovació de la vida religiosa. Amb motiu de celebrar-se el 2015 els 50 anys de la promulgació del decret, el papa Francesc ha convocat l'Any de la Vida Consagrada, que comença el 30 de novembre del 2014, inici del temps litúrgic de l'Advent, i acaba el 2 de febrer del 2016, Jornada Mundial de la Vida Consagrada.

Qui no coneix religioses i religiosos de congregacions diferents? Qui no ha visitat un monestir buscant pau i silenci? Qui ignora la dedicació de religioses i de religiosos en l'àmbit de l'ensenyament, de la sanitat i de l'exclusió social? Qui no admira persones consagrades que són missioners a diferents països del món? Uns pocs són molt coneguts. La majoria es mou amb discreció, fora dels focus mediàtics. Són com el llevat en la massa. Ajuden a la transformació quasi de manera imperceptible. Són com el perfum, que dispersa l'aroma sense deixar-se veure gaire. Quan els necessites, solen estar al teu costat. Es troben com a casa seva a les perifèries del pensament, de la geografia, de la pobresa... El seu coratge profètic els empeny a assumir missions d'avantguarda. No és or tot el que lluu. També cometen errors, però globalment són una alenada d'aire fresc. No volen ser millors que els altres, sinó seguidors de Crist que viuen la vida comunitària en fraternitat. Se'ls valora pel que fan, però saben que l'important és ser i realitzar el somni que Déu té per a la seva vida.

En 50 anys han passat molt coses. L'Església i el món han experimentat diversos tsunamis que n'han sacsejat els fonaments més consolidats. Èpoques de progrés i benestar que no sempre han anat acompanyats de valors ètics. La preocupació pels interessos terrenals ha relegat les ànsies religioses de molta gent. Secularització amb llums i ombres. La crisi econòmica actual ha estat un despertar dur. L'espiritualitat ressorgeix, a vegades, amb aparences de camuflatge. En aquests 50 anys, s'ha experimentat un descens important de vocacions, especialment en alguns països d'Europa o de zones adinerades.

Alguns malastrucs voldrien prescindir de la vida consagrada perquè, a vegades, és incòmoda. El seu esperit de denúncia, no sempre lliure d'incoherència, fa nosa. El papa Benet XVI no va poder ser més clar: «La vida consagrada com a tal té l'origen en el Senyor mateix, que va escollir per a ell aquesta manera de viure pobra, verge i obedient. Per això la vida consagrada no podrà faltar ni morir mai a l'Església. Va ser volguda pel mateix Jesús com una part necessària de la seva Església.»

A Catalunya hi ha en nombres rodons 6.000 persones consagrades. No venen optimisme. Transmeten esperança, que segons Vaclav Havel, «no vol dir estar segur que una cosa sortirà bé, sinó tenir la certesa que alguna cosa té sentit, no importa el resultat».